

van Napoleon schipbreuk leed, hier uitvoerig uiteenzette. De samenwerking met de Fransche vloot, waarvan een deel te Brest door de Engelsche zeemacht werd geblokkeerd, terwijl het eskader in de Middellandsche Zee, na een ongelukkig gevecht, tot herstel van schade, naar Cadix trok, in plaats van tot ontzet op te dagen, bleef achterwege en deed het geheele plan in duigen storten.

Hier te lande, waar men met de geheele expeditie, die den Staat groote financieele offers oplegde en die alleen Napoleon's heerszucht moest bevredigen, minder was ingenomen, waren de bijvalsbetuigingen minder luidruchtig en bepaalde men zich daartoe Ver Huell en zijn officieren dank te brengen voor de wijze, waarop zij de eer van de vlag hadden opgehouden. Hij werd later ter belooning tot vice-admiraal bevorderd.

Het politiek gedrag van admiraal Ver Huell heeft bij velen sterke afkeuring gevonden. Men achtte hem niet bevoegd de nationale vloot naar het buitenland te voeren en in dienst te stellen eener vreemde mogendheid. Maar er bestond een tractaat, dat ons tot bondgenootschap verplichtte. Het was de meening van Ver Huell, en meerderen deelden zijn zienswijze, dat de Fransche overheersching als een noodzakelijk kwaad van voorbijgaanden aard moest worden beschouwd, waaraan men zich goedschiks of kwaadschiks moest onderwerpen en dat een verzet den band nog knellender moest maken. Daarbij voegde zich de traditioneele haat onzer marine tegen de Engelschen. Het oogenblik was gunstig om, in vereeniging met de Fransche vloot, aan onzen grootsten tegenstander ter zee een gevoeligen slag toe te brengen. Ver Huell schreef daar omtrent aan Van Roijen: „meer dan immer ben ik overtuigd, dat een ieder, welke zich tegen Frankrijk opponeert, een vijand van ons vaderland is” en in een anderen brief aan denzelfden persoon getuigt hij: „zoo het God behaagt dat ik eerst den Bataafschen standaard op een hoek van Engeland zal mogen planten, zullen wij voor onze moeite rijkelijk beloond zijn.” In hoeverre deze opvatting juist was, hebben wij thans niet te beoordeelen, maar in ieder geval had zij recht van bestaan. Hierbij moet nog in rekening worden gebracht de groote vereering, die Ver Huell voor Napoleon had. In zijn brieven wordt herhaaldelijk van den „grooten Napoleon” gewag gemaakt. Hij schijnt, gelijk zoo vele anderen, den biologeerenden invloed te hebben ondergaan, die deze buitengewone geest op zijn omgeving uitoefende. Na de beëindiging der expeditie keerde Ver Huell naar zijn land terug. Weinige jaren later was hij lid der deputatie, die, op aandrang van Napoleon, Louis Bonaparte de kroon van Nederland aanbood. Onder de regeering van dezen vorst werd hij minister van marine en heeft cok in die betrekking van groote bekwaamheid en ijver blijk gegeven. Hij werd tot maarschalk benoemd en toen Napoleon tegen die benoeming bezwaar maakte, in den adelstand verheven met den titel van Graaf van Sevenaer, zoo als bij dezelfde gelegenheid de admiraal van Kinsbergen den titel van graaf van Doggersbank verkreeg. Het marinecorps, dat den eertitel van *Koninklijke* verkreeg, werd gereorganiseerd en het lot der officieren verbeterd. Het kadetten-instituut werd uitgebreid en het onderwijs aan die instelling meer practisch